1. Den tillægsafgift, der er fastsat ved artikel 1 i forordning nr. 796/81 om fastsættelse af beskyttelsesforanstaltninger vedrørende indførsel af champignonkonserves, og ved artikel 1 i forordning nr. 1755/81 om fastsættelse af beskyttelsesforanstaltninger vedrørende indførsel af konserves fremstillet af dyrkede svampe, skal ikke blot opkræves, når der foretages en indførsel, der overstiger de mængder, for hvilke der er udstedt en importlicens, men også når det, efter at champignonkonserves er overgået til fri omsætning i Fællesskabet, konstateres, at den importlicens, som ledsagede varerne, ikke var gyldig.

2. Ved skønsmæssigt i forordningerne nr. 796/81 og nr. 1755/81 at fastsætte tillægsafgiften for import af champignonkonserves til en størrelse, der svarer til kostprisen på det vigtigste fællesskabsmarked for champignonkonserves af første sortering hidrørende fra Fællesskabets vigtigste producentland, har Kommissionen tilsidesat proportionalitetsprincippet. Det var ikke nødvendigt at fastsætte afgiften til denne størrelse for at opnå formålet med dens indførelse, nemlig at undgå forstyrrelser på Fællesskabets marked, og pålæggelsen af en uforholdsmæssig økonomisk byrde førte til, at importører af champignoner af ringere sorteringer blev straffet, skønt dette ikke er formålet med afgiften, og skønt artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 521/77 bemyndigede Kommissionen til blandt andet at tage hensyn til champignonernes oprindelse og kvalitet og på grundlag heraf eventuelt fastsætte forskellige tillægsafgifter. Følgelig er artikel 1 i forordning nr. 796/81 og artikel 1 i forordning nr. 1755/81 ugyldige, for så vidt angår størrelsen af den fastsatte tillægsafgift.

RETSMØDERAPPORT
i sag C-26/90 *

I — De relevante retsregler

1. Champignonkonserves er som »grønsager, tilberedt eller konserveret på anden måde end i eddike eller eddikesyre« (Den Fælles Toldtarifs pos. 20.02) omfattet af en fælles markedsordning i henhold til artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 516/77 af 14. marts 1977 om den fælles markedsordning for produkter forarbejdet på basis af frugt og grønsager (EFT L 73, s. 1).

2. Forordning nr. 516/77 bestemmer, at indførsel til Fællesskabet af de i dens bilag IX anførte produkter er betinget af frem-

* Processprog: tysk.

lægge af en importlicens, der udstedes af medlemsstaterne (artikel 10), og bemyndiger Kommissionen til, i tilfælde af alvorlige forstyrrelser på markedet på grund af indførsel eller udførsel af de produkter, den omhandler, at træffe passende forholdsregler, indtil forstyrrelsen eller faren for forstyrrelse er forsvundet (artikel 14).

3. Kommissionen har udstedt forordning (EØF) nr. 3429/80 af 29. december 1980 om fastsættelse af beskyttelsesforanstaltninger vedrørende indførsel af champignonkonserves (EFT L 358, s. 66). Ifølge denne forordnings artikel 1 opkræves der i tidsrummet fra den 1. januar til den 31. marts 1981 ved overgang til fri omsætning i Fællesskabet en tillægsafgift på 175 ECU/100 kg netto for champignonkonserves henhørende under pos. 20.02 A i Den Fælles Toldtarif, for så vidt angår de mængder, der overstiger de i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1 og 3, fastlagte, jf. dog undtagelsen i artikel 4.

4. Forordning nr. 3429/80 er blevet erstattet af Kommissionens forordning (EØF) nr. 796/81 af 27. marts 1981 om fastsættelse af beskyttelsesforanstaltninger vedrørende indførsel af champignonkonserves (EFT L 82, s. 8), hvis bestemmelser stort set er identiske med bestemmelserne i forordning nr. 3429/80. Forordning nr. 796/81, som gjaldt fra den 1. april til den 30. juni 1981, fastsatte ligeledes en tillægsafgift på 175 ECU/100 kg i tilfælde af overskridelse.

5. Forordning nr. 796/81 blev efterfulgt af en anden kommissionsforordning. Det drejer sig om forordning (EØF) nr. 1755/81 af 30. juni 1981 om fastsættelse af beskyttelsesforanstaltninger vedrørende indførsel af konserves fremstillet af dyrkede svampe (EFT L 175, s. 23). I denne forordning blev tillægsafgiftens størrelse, for perioden fra den 1. juli til den 30. september 1981, fastsat til 160 ECU/100 kg.

6. I artikel 2 i hver af de tre forordninger bestemmes, at der fastsættes kvantitative grænser, inden for hvilke der kan udstedes importlicenser for de pågældende varer.

II — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne for den nationale domstol

7. Det fremgår af forelæggelseskendelsen, at selskabet Wünsche i perioden fra den 26. juni til den 3. juli 1981 som led i den forenklede toldprocedure, som det var omfattet af, ansøgte om ekspedition til fri omsætning af 90 000 kartoner varer, der blev angivet som vilde champignoner på dåse. Toldmyndighederne imødekom denne ansøgning. Den samlede toldangivelse indgik til Hauptzollamt den 6. juli og den 6. august 1981. Wünsche fremlagde importlicenser for vilde champignoner på dåse, på hvilke Hauptzollamt afskrev de indførte mængder. Det fastsatte derefter i overensstemmelse med ansøgningen importafgifterne til 23% med forbehold af kontrol.

8. Efter at varerne var overgået til fri omsætning, opstod der en tvist om, hvorvidt der virkelig var tale om vilde champignoner.

9. Efter at der var indhentet sagkyndige udtalelser, antog Hauptzollamt, at de indførte varer var dyrkede champignoner, og mente derfor, at indførslerne ikke havde været omfattet af en gyldig licens. Navnlig afviste Hauptzollamt på grund af forsinkelse en importlicens, som omhandlede dyrkede champignoner, og som blev fremlagt på en dato, der lå senere end ansøgningen om indførsel.

10. Under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om efteropkrævning af import- eller eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor, for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter (EFT L 197, s. 1), sammenholdt med forordningerne nr. 796/81 og nr. 1755/81, afkrævede Hauptzollamt Wünsche tillægsafgifter på 2 870 912,33 DM for indførslerne i juni 1981 og på 1 185 407,33 DM for indførslerne i juli 1981.

11. Efter at den af Wünsche indgivne klage var blevet afvist ved Hauptzollamt's afgørelse, anlagde Wünsche sag ved Finanzgericht, som annullerede Hauptzollamt's afgørelse. Finanzgericht's begrundelse var i det væsentlige, at Hauptzollamt ikke var berettiget til at opkræve tillægsafgiften, fordi forordning nr. 796/81 og nr. 1755/81 ikke indeholdt bestemmelser om uretmæssig indførsel. Overgang til fri omsætning af champignonkonserves, selv uden importlicens, ville hindre opnåelse af forordningens formål, som var at beskytte Fællesskabets marked. Opkrævningen af tillægsafgiften var følgelig blot en sanktion. I øvrigt var tillægsafgifternes størrelse uforenelig med proportionalitetsprincippet.

12. Hauptzollamt indgav revisionsanke til Bundesfinanzhof. Bundesfinanzhof, som fandt, at sagens udfald afhang af fortolkningen og gyldigheden af forordningerne nr. 796/81 og nr. 1755/81, besluttede ved kendelse af 24. oktober 1989 at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende spørgsmål:

»1) Skal der også opkræves en tillægsafgift i henhold til artikel 1 i forordning (EØF) nr. 796/81, henholdsvis artikel 1 i forordning (EØF) nr. 1755/81, for champignonkonserves, som er blevet ekspederet til fri omsætning uden gyldig importlicens?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er forordning (EØF) nr. 796/81 og (EØF) nr. 1755/81 da gyldige, navnlig med hensyn til fastsættelsen af tillægsafgiftens størrelse?«

13. I kendelsens grunde har Bundesfinanzhof indledningsvis bemærket, at Finanzgericht ikke har fastslået, om de indførte champignoner var vilde eller dyrkede. Den har derfor lagt til grund, at de indførte varer var dyrkede.

14. Med hensyn til fortolkningen af artikel 1 i de tre forordninger er det Bundesfinanzhof's opfattelse, at tillægsafgiften i betragtning af disse forordningers ordlyd og

formål skulle opkræves i det tilfælde, at champignonkonserves er overgået til fri omsætning uden gyldig importlicens.

15. Med hensyn til de tre forordningers gyldighed har Bundesfinanzhof under henvisning til Domstolens praksis (dom af 12.4.1984, sag 345/82, Wünsche, Sml. s. 1995, dom af 11.2.1988, sag 77/86, National Dried Fruit Trade Association, Sml. s. 757, og dom af 5.7.1988, sag 291/86, Central-Import Münster, Sml. s. 3679) udtrykt tvivl om, hvorvidt proportionalitetsprincippet er blevet overholdt, henset til tillægsafgifternes størrelse. Såfremt Domstolen finder, at dette princip er blevet overholdt, bør det efter Bundesfinanzhof's opfattelse undersøges, om Kommissionen har fastsat tillægsafgiften på grundlag af de rette faktiske omstændigheder.

16. Forelæggelseskendelsen er registreret på Domstolens Justitskontor den 24. januar 1990.

17. I medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg af sagsøgte i hovedsagen, Wünsche, ved advokat Landry, Hamburg, og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Dierk Booß og ved Ulrich Wölker, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede.

18. På grundlag af den referende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse og i henhold til procesreglementets artikel 95, stk. 1 og 2, at henvise sagen til Sjette Afdeling.

III — Skriftlige indlæg indgivet for Domstolen

Anvendelsesområdet for forordningerne nr. 796/81 og nr. 1755/81

19. Med hensyn til spørgsmålet, om de pågældende varer er omfattet af de nævnte forordninger, har Wünsche anført, at forordningerne drejer sig om beskyttelsesforanstaltninger for champignonkonserves henhørende under Den Fælles Toldtarifs pos. 20.02 A. Følgelig mener Wünsche, at de ved disse forordninger indførte foranstaltninger ikke blot gælder for konserves af dyrkede champignoner, men også for konserves af vilde champignoner.

20. *Kommissionen* mener derimod, at de pågældende forordninger aldrig har omfattet vilde champignoner. Forordning nr. 1755/81 gælder ikke kun for konserves fremstillet af dyrkede champignoner (på fransk: champignons de couche), men også for andre dyrkede champignoner på dåse; med hensyn til forordning nr. 796/81 har Kommissionen anført, at når der i denne forordning tales om champignoner, menes der udelukkende dyrkede champignoner, da det tyske udtryk er flertydigt (de øvrige sproglige versioner er ifølge Kommissionen klarere: »champignons de couche« eller »champignons de Paris« på fransk, idet »couche« er det sted, hvor champignonerne dyrkes).

Det første spørgsmål (fortolkningen af artikel 1 i forordningerne nr. 796/81 og nr. 1755/81)

a) Fortolkning efter ordlyden

21. *Wünsche* har anført, at det fremgår af ordlyden af de to forordningers artikel 1, at opkrævningen af tillægsafgiften alene er knyttet til den omstændighed, at mængder af varen, der overskrider de i selve forordningerne fastsatte mængder, overgår til fri omsætning. I modsætning til den af Bundesfinanzhof anførte begrundelse bestemmer forordningerne ikke, at tillægsafgiften skal opkræves for allerede foretagne indførsler, for hvilke der ikke er fremlagt licenser udstedt i henhold til forordningernes artikel 2.

22. *Kommissionen* er ligeledes af den opfattelse, at betingelserne for opkrævning af tillægsafgiften ifølge ordlyden af de to forordningers artikel 1 er overskridelse af bestemte mængder og deres overgang til fri omsætning, men den har dog understreget, at forordningerne ikke fastsætter en tidsgrænse for opkrævning af tillægsafgiften. Eksistensen af forordning nr. 1697/79, som tillader efteropkrævning, viser ligeledes, at fællesskabsretten inden for visse grænser er baseret på princippet om efterfølgende betaling af afgifter, der med urette ikke er blevet opkrævet ved indførslen.

b) Formålsfortolkning

23. *Wünsche* har anført, at forordningernes genstand og formål bestyrker den ovennævnte fortolkning efter ordlyden, fordi det fremgår af betragtningerne til forordningerne, at det var Kommissionens hensigt at begrænse indførslernes omfang. Efter Wünsche's opfattelse kan tillægsafgiften fra varernes overgang til fri omsætning ikke længere opkræves, fordi der herefter ikke længere kan opnås nogen beskyttelse af Fællesskabets marked. Ifølge Wünsche er det åbenbart, at det for beskyttelsen af markedet kun var disse maksimale mængder og deres overholdelse, der havde betydning, og ikke spørgsmålet, om der var blevet udstedt importlicenser, da disse blot er instrumenter til at styre og overvåge indførslerne.

24. *Kommissionen* har heroverfor anført, at den fortolkning, som den har foreslået ovenfor, også følger af formålet med tillægsafgiften. Ifølge Kommissionen kan en sådan afgift, som har til formål at beskytte Fællesskabets marked mod indførsler, kun udfylde denne funktion, hvis den også kan opkræves efterfølgende. I modsat fald ville det være muligt at omgå forordningernes bestemmelser, især inden for rammerne af en forenklet procedure, hvorefter importlicenserne først skal fremlægges efter varens overgang til fri omsætning, således at der aldrig mere vil kunne opkræves en tillægsafgift.

25. Ifølge Kommissionen er denne mulighed for efterfølgende opkrævning af en afgift også i overensstemmelse med lighedsprincippet. Størrelsen af det beløb, der skal opkræves, kan nemlig ikke afhænge af, på hvilket tidspunkt det konstateres, at betingelserne for at opkræve det var opfyldt. Denne efterfølgende opkrævning kan ikke anses for en uacceptabel sanktion. For så vidt opkrævning af en afgift generelt kan

anses for en »økonomisk sanktion«, kan det principielt ikke benægtes, at en sådan handling har et strafmæssigt aspekt, men den skal alene vurderes på grundlag af proportionalitetsprincippet.

26. Kommissionen har tilføjet, at det af Wünsche forfægtede resultat ville bringe beskyttelsesforanstaltningernes effektivitet i fare og desuden ville true hele licensordningens funktion i denne sektor, fordi en sådan fortolkning ville have til følge, at alle importører — selv om de skal løbe risikoen for høje tillægsafgifter i tilfælde af, at de samlede mængder overskrides — ville kunne indføre varer til Fællesskabet selv uden at fremlægge importlicenser, og at myndighederne i alle tilfælde blot måtte konstatere, at mængderne var overskredet, og opkræve tillægsafgiften efter varernes indførsel.

27. *Wünsche* har yderligere anført, at der ikke er blevet importeret det årlige kontingent, der er fastsat i de pågældende forordninger, og at da licenserne for vilde champignoner var blevet udfærdiget uden fastsættelse af en tillægsafgift, kunne importørerne formode, at kvoten endnu ikke var blevet overskredet. Ingen af forordningernes bestemmelser blev omgået. Da tillægsafgiften skulle have været opkrævet på varer, der overgik til fri omsætning under overskridelse af kvoterne, var der følgelig ikke tale om retsstridig indførsel, og det var udelukket at opkræve disse afgifter.

28. *Kommissionen* har herom anført, at artikel 1 henviser til »de i overensstemmelse med artikel 2 fastlagte mængder«, hvilket efter dens opfattelse er en henvisning til importlicenserne; det vil sige, at det ikke så meget er de i denne artikel fastsatte samlede mængder, der skal overholdes, men snarere de importlicenser, der er udstedt på grundlag af disse samlede mængder.

29. *Wünsche* har foreslået følgende svar:

»Opkrævningen af tillægsafgiften er uafhængig af, om det parti, der er indført og bragt i fri omsætning, har givet anledning til udstedelse af en gyldig importlicens. Tværtimod kan der kun opkræves en tillægsafgift, for så vidt det pågældende indførte parti overskrider den maksimale mængde for det pågældende kvartal samt den årlige maksimale mængde. Hvad angår de kvartalsmæssige maksimale mængder og den årlige maksimale mængde, skal der tages hensyn til de licenser, der er udstedt for indførsel af konserves af vilde champignoner.«

30. *Kommissionen*, som mener, at det første spørgsmål bør besvares bekræftende, har foreslået følgende svar:

»Der skal også opkræves tillægsafgift i henhold til artikel 1 i forordningerne (EØF) nr. 796/81 og nr. 1755/81 for champignonkonserves, som er blevet bragt i fri omsætning uden gyldig importlicens.«

Det andet spørgsmål (gyldigheden af forordningerne nr. 796/81 og nr. 1755/81)

a) Domstolens praksis

31. *Wünsche* har anført, at de to forordninger er ugyldige. Selskabet mener, at Domstolens nævnte dom af 12. april 1984, Wünsche (sag 345/82), hvori det blev konstateret, at sagen intet havde frembragt, der kunne rejse tvivl om gyldigheden af forordning nr. 3429/80 (Domstolen har ikke afsagt nogen dom om gyldigheden af forordningerne nr. 796/81 og nr. 1755/81), ikke er til hinder for, at Domstolen på ny undersøger spørgsmålet om denne forordnings gyldighed. I dommen af 12. april 1984 havde Domstolen nemlig ikke behandlet tillægsafgiftens størrelse og havde ikke undersøgt, om forordning nr. 3429/80 var gyldig på denne baggrund.

32. Ifølge Wünsche bør spørgsmålet om forordningernes gyldighed undersøges på baggrund af dommene af 11. februar 1988, National Dried Fruit Trade Association (sag 77/86) og af 5. juli 1988, Central-Import Münster (sag 291/86), hvori Domstolen i et lignende tilfælde fastslog, at Kommissionens forordning (EØF) nr. 2742/82 af 13. oktober 1982 om beskyttelsesforanstaltninger over for indførsel af tørrede druer (EFT L 290, s. 28) var ugyldig, for så vidt som den herved indførte udligningsafgift udgjorde et fast beløb svarende til forskellen mellem minimumsprisen ved indførsel og den laveste pris på verdensmarkedet.

33. *Kommissionen* mener, at de pågældende forordningers gyldighed, set på baggrund af dommene af 11. februar 1988 og af 5. juli 1988, ikke kan bestrides. Ifølge Kommissionen angik de nævnte domme ugyldigheden af forordning nr. 2742/82, for så vidt denne forordning fastsatte en udligningsafgift for indførsel fra tredjelande.

34. Ifølge Komissionen adskiller de sager, der blev afgjort i 1988, sig fra nærværende sag på følgende punkter:

a) Udligningsafgiften er radikalt forskellig fra den her omhandlede tillægsafgift.

b) Udligningsafgiften på indførsel af tørrede druer havde til formål at sikre overholdelse af minimumsprisen ved indførsel, mens det her drejer sig om at hindre, at varer ud over en vis mængde kommer ind på Fællesskabets marked.

c) Udligningsafgiften blev pålagt alle indførsler, såfremt minimumsprisen ikke blev overholdt, mens kontingentmængderne her er fritaget for tillægsafgift.

d) Udligningsafgiften ramte indførslerne af tørrede druer, selv hvis der kun var en ringe prisforskel mellem Fællesskabet og tredjelande (det vil sige selv om formålet med forordningen allerede var så godt som opnået), mens prisforskellen her generelt er langt betydeligere (idet det tilstræbte formål under alle omstændigheder er et andet). Kommissionen har konkluderet, at disse forskelle ikke giver grundlag for at anvende Domstolens nævnte domme fra 1988 som argument for at rejse tvivl om gyldigheden af den under denne sag anfægtede forordning.

b) Proportionalitetsprincippet

35. *Wünsche* er af den opfattelse, at fastsættelsen af en tillægsafgift på 175 ECU/100 kg netto (forordning nr. 796/81) eller på 160 ECU/100 kg netto (forordning nr. 1755/81) er i strid med proportionalitetsprincippet; følgelig er de pågældende forordninger ugyldige, fordi en tillægsafgift af denne størrelse ikke var nødvendig for på effektiv måde at opnå formålet med beskyttelsesforanstaltningerne. Heller ikke tanken om afskrækkelse kunne give Kommissionen grundlag for at fastsætte tillægsafgiften på et hvilket som helst niveau, fordi den under alle omstændigheder var forpligtet til at overholde proportionalitetsprincippet. Endvidere skulle Kommissionen ifølge Wünsche overveje, på hvilken måde tillægsafgiften ville ramme importøren, og tage virkningen af den faktisk opkrævede tillægsafgift i betragtning.

36. *Kommissionen* mener at have overholdt proportionalitetsprincippet, fordi den ikke har indført et totalt importforbud, men har truffet en mindre restriktiv foranstaltning, som, skønt den er prohibitiv i visse tilfælde, muliggør en lettere tilpasning til markedets betingelser. Dette er blevet fastslået i den nævnte dom af 12. april 1984 i sag 345/82; Domstolen har ikke i den nævnte sag bestridt Kommissionens vurdering.

c) Mulighed for at indføre mindre restriktive foranstaltninger

37. Ifølge *Wünsche* er tillægsafgiften et for restriktivt middel og er ikke i overensstemmelse med bestemmelserne i forordningerne nr. 516/77 og nr. 521/77, som kræver indførelse af de nødvendige foranstaltninger.

38. *Kommissionen* har bestridt en sådan fortolkning:

a) Den mener, at den efterfølgende opkrævning er en integrerende del af ordningen for opkrævning af afgifter med alle de retlige og økonomiske konsekvenser, som følger heraf. Hvis opkrævning af en afgift altså er lovlig som sådan, kan vurderingen heraf ikke ændres, fordi afgiften opkræves efterfølgende.

b) Kommissionen har anført, at enhver, der overtræder et indførselsforbud, risikerer en betydelig bøde, som kun kan pålægges, såfremt der er tale om skyld (forsæt eller uagtsomhed), mens tillægsafgiften derimod er karakteriseret ved, at der ikke er tale om nogen kritik af importøren.

c) Kommissionen har fremhævet, at selv såfremt der ikke er tale om skyld i strafferetlig forstand, er importøren ikke uvidende om de strenge regler om indførsler og skal være påpasselig for at undgå risiko for overtrædelser. Da han er objektivt ansvarlig for, at indførslen forløber på lovlig måde, må han følgelig påtage sig den risiko og det ansvar, som valget af hans medkontrahenter og disses adfærd indebærer, samt den eventuelle forskel, som måske vanskeligt kan konstateres i øvrigt, mellem den angivne vare og den faktisk leverede vare.

39. Kommissionen har tilføjet, at Rådets forordning (EØF) nr. 1430/79 af 2. juli 1979 om godtgørelse af eller fritagelse for

import- eller eksportafgifter (EFT L 175, s. 1), skønt den ikke finder anvendelse i det foreliggende tilfælde, viser omfanget af importørens ovenfor fremhævede kommercielle risiko. Følgelig mener Kommissionen, at der ikke er grundlag for at bestride den størrelse, som tillægsafgiften er fastsat til.

d) Tillægsafgiftens størrelse

40. Ifølge *Wünsche* skal tillægsafgiften fastsættes på et niveau, som gør det muligt at udligne en prismæssig fordel. Afgiften kan bestemmes på grundlag af forskellen mellem omkostningerne ved champignonkonserves produceret i Fællesskabet og importpriserne på tilsvarende produkter hidrørende fra tredjelande, men den må ikke overskride denne forskel. Wünsche mener derfor, at det så meget desto mere var ulovligt udelukkende at tage udgangspunkt i de højeste produktionsomkostninger inden for Fællesskabet, nemlig omkostningerne ved det franske produkt af første sortering, og at fastsætte en så oppustet, ensartet tillægsafgift også for indførsel af produkter af tredje sortering, for hvilke prisen for det kinesiske produkt, selv efter Kommissionens konstateringer, ikke var lavere end kostprisen for det franske produkt og var højere end kostprisen for det nederlandske produkt. I øvrigt har Wünsche bestridt rigtigheden af de kostpriser, som Kommissionen har lagt til grund ved fastsættelsen af tillægsafgiften, og har også nedlagt påstand om, at Domstolen indleder en undersøgelse vedrørende fastsættelsen af produktionsomkostningerne og kostpriserne i Fællesskabet.

41. *Kommissionen* har fremhævet, at da den ikke er bemyndiget til at vælge et vilkårligt niveau, har den valgt et beløb, der er fastsat efter objektive kriterier. Ifølge Kommissionen kunne en tillægsafgift, som var lig med forskellen mellem prisen i udførselslandet og prisen i Fællesskabet, ikke være tilstrækkelig, fordi tillægsafgiften på et sådant niveau blot ville bringe prisen på de indførte varer på linje med fællesskabspriserne. På et sådant niveau ville forstyrrelserne på markedet ikke kunne forhindres. Derfor svarer afgiften, som først blev fastsat til 175 ECU/100 kg, og dernæst til 160 ECU/100 kg, til kostprisen for champignonkonserves af første sortering (den vigtigste kategori inden for fællesskabsproduktionen) hidrørende fra Frankrig (det vigtigste producentland i Fællesskabet) franko den tyske grænse (den vigtigste køber). Således kunne den tilsigtede prohibitive virkning opnås.

42. *Wünsche* har foreslået, at det andet spørgsmål besvares benægtende.

43. *Kommissionen* har foreslået, at det andet spørgsmål besvares således:

»Gennemgangen af de spørgsmål, der er forelagt Domstolen, har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af Kommissionens forordninger (EØF) nr. 796/81 og nr. 1755/81.«

C. N. Kakouris
Refererende dommer